

Сипнала не сипнала зора, става дѣдо Петко, попротигне се, поиспръщятъ влючененитѣ стѣви, нарами торбицата и пакъ повлачи подбититѣ нозе. . . „Далечъ ли е, аго, Цариградъ!“ — „Далечъ е, дѣдо, далечъ е?“ . . . Много мина, малко остана. Напрѣга бѣдниа старецъ послѣднитѣ си сили и пристѣпва. . . Минуватъ още день, два, петъ дена, гледа странника сегистогистъ желѣзница исфучи край него и се изгуби въ мъглата. . . Ехъ, де да е дѣдо вътрѣ, до сега би видѣлъ чедото си, би му се наравалъ! . . . Ама сиромашъ е дѣдо, не може да плати за желѣзница. . . . Минуватъ още два дни. . . „Далечъ ли е, аго, Цариградъ?“ — „Близо е, дѣдо, близо е, половина деиъ пѣтъ!“ „Да си живѣ, аго, за добра дума!“ — отговаря дѣдо Петко — и ободренъ отъ близостъта, почва пободно да крачи и замръква прѣдъ самия градъ. Уморенъ е дѣдо Петко, но хваща ли го съиъ? . . . Задрѣме малко и ето чедото му, Христо, испъкне прѣдъ очитѣ му, таквози, каквото си го знае на портрета, съ жѣлти копчета, па се спусне да го прѣгърне и . . . стрѣсне се дѣдо, пробужда се. Пакъ задрѣме, и ето чедото му, Христо, по ризица, зацапанничко, и на къчищената риза жѣлти копчета. . . и тѣзи копчета свѣтятъ, блѣсватъ. . . смѣятъ се, всичкитѣ копчета се смѣятъ. . . не, не се смѣятъ, ами дрънчатъ, дрънчатъ като звънци, . . . много много звънци. . . облаци прахъ. . . и въ прахътъ звънци, звънци. . . и дѣдо тича подиръ звъницитѣ, тичатъ слѣдъ него и селянитѣ и викатъ, хсей, беей! . . . тича дѣдо и хъ да стигне звъницитѣ, сплва се въ една купчина жѣлти копчета, копчетата се прѣскають и почватъ да дрънчатъ и да се смѣятъ. . . . Стрѣсва се дѣдо Петко, събужда се, зора едва — едва се сипва, а около него по полето цѣло стадо овни, дрънчатъ съ звъницитѣ и блѣятъ. . . Стана старецътъ, нарами торбицата, прекръсти се и слѣдъ малко потѣна въ спяницитѣ още улици на грамадния градъ. Видѣ той едно кафене отворено, слугата по чехли полива съ ибрикъ и подмита прѣдъ вратата, между къшкътъ, на който бѣха насѣдали вече нѣкои равобудни старци-турци. Отби се и дѣдо Петко: „Сабахъ-хаиръ-олсунъ!“ — „Алхъ-разъ-олсунъ!“ — отговарятъ старцитѣ и сторватъ мѣсто за нашия пѣтникъ. Отъ дума на дума расприказватъ се, распитватъ го отъ къдѣ е, защо е дошелъ. Дѣдо Петко имъ расправя, че е дошелъ при сина си, който е барабаръ съ консула, въ еди-кое си консулато. Турцитѣ го похвалятъ че е отхрапилъ таквози чедо и му порѣчватъ